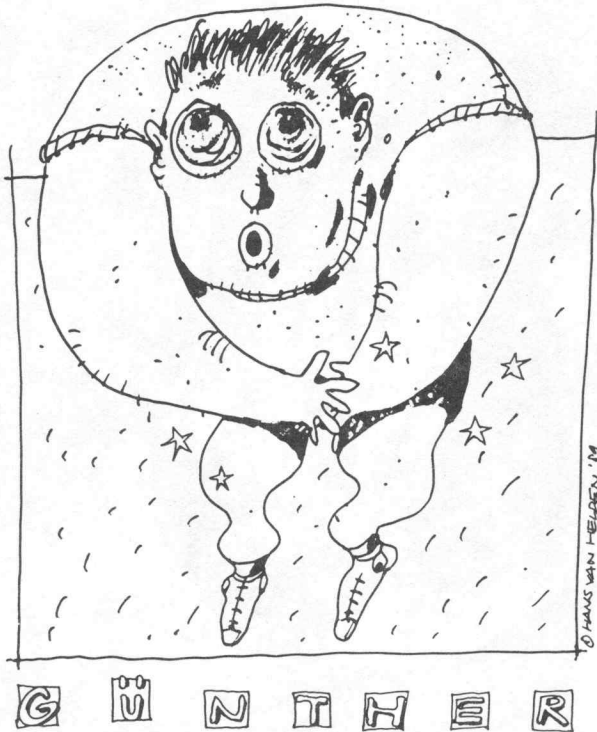

stuntvliegeraars doen het met hun billen

Toen ik het goed verzorgde nummer over het stuntvliegeren las, kwamen er weer herinneringen bij mij boven, die sommige vliegeraars aan den lijve hebben ondervonden. Nu is stuntvliegeren echt niet iets van de laatste twee jaar. Al zou je soms denken dat dit wel zo is, want het is nu echt een rage. Het is soms net als met het voetballen. Sommige stunteraars zijn wel heel slecht bezig. Regelmatig zie je een macho-figuur met getatoueed bovenlijf de stuurstok hanteren. Het blijkt dan heel leuk te zijn om de stunter zo laag mogelijk over het strand te laten scheren, zodat de daar niets vermoedende wandelaars met een zweefduik ala Hans van Breukelen met de platte bek in het zand gedrukt liggen.

In VLIEGER 89/1 lees ik al een verhaal over snelle Heinrich. Nu ken ik ene Günther die dat ook regelmatig doet, maar deze Günther heeft een supersonische overall aan met in het kruis tot halverwege de rug zwart leer ingenaaid.

Dit dient voor het zgn. reet-racen. Men neemt hiervoor minstens zes stuntdelta's of 8 flexifoils en wacht op windkracht 4 of 5 Beaufort. Zodra de vliegers het zwerk doorklieven, gaat Günther door zijn knieën op zijn met leer bedekt zitvlak en schuift dan

vervolgens met licht gespreide benen een meter of dertig door het zand. Toen hij dit spel ontdekte, deed hij dit in zijn korte broek in Kota Bharu en waarlijk de Maleisische toeschouwers hadden nog nooit zo'n snelle Lagangan-vlieger gezien. Tegenwoordig worden frisdranken en bier in mooi blik verpakt en overal liggen dan ook de lipjes van dit blikwerk. Zo ook in Kota Bharu en ja hoor Günther had weer een glijnummer ingezet toen hij met een snerpende kreet tot stilstand kwam. Vanaf zijn kuit to ver boven zijn knie liep een diepe jaap, veroorzaakt door het voornoemde lipje van biermagnaat Freddie.

Ik noemde het reeds, toen ik Günther weer zag had hij een schitterende fel gekleurde overall aan met het ingenaaide zwarte leer. Eerst dacht ik dat het een nieuwe seksgroep was, maar deze kledij bleek nodig te zijn om eerder genoemde beenoperaties te voorkomen.

Het was in het noorden van ons land, waar Günther opnieuw zijn schuifnummers aan het publiek ging vertonen. De vliegerstek was hier ideaal voor. Alleen ontbrak het zand, maar in plaats daarvan stond er half lang mooi groen gras. Nu schuift dat misschien nog beter dan zand. Dus Günther schoof van links naar rechts door het half lange gras. Er liep een pad door het midden van het terrein, waar vroeger ooit paaltjes langs hadden gestaan, maar deze waren allang door de plaatselijke jeugd vlak boven de grond afgebroken. Günther was aan zijn achtste of tiende racenummer bezig en hij werd steeds overmoediger. Alle andere vliegeraars waren allang uit de lucht, want Günther wilde het volledige applaus voor zichzelf. Hij schoof dus pijlsnel door het gras langs het pad, waar de voornoemde afgebroken paaltjes, verborgen onder het gras, stonden. Half op zijn rug, de benen iets gespreid - dit is nl. de beste houding voor het reet-racen - opeens twee keer kort achter elkaar kadoenk au kadoenk au en Günther liep vervolgens diep gebogen met beide handen ver in het lederen kruis asgrauw en zwaar hinkend weg. Volgens mij komen er geen jonge Günthers meer.

Herman v.d. Broek, Maarssen